

Mire jó november?

Év vége felé a naptárban megjönnek az ember nevű hónapok. Szürke gubában jönnek, a fejükön kucsma, a lábukon szőrcsizma, hogy halkán járjanak és ne vegyük észre a közeledésüket. De igencsak észrevesszük őket, ha másról nem, akkor a tulajdon fülünkről és orrunkról.

Mert a szép tavaszi-nyári hónapokban a rózsa piroslik, meg a tulipán és a pipacs, most viszont helyettük az orrunk meg a fülünk piroslik, mint az idő talmi virága, ékessége. De hát ékességnek számíthat-e a piros orr? Bizony, szégyenletes dísz az, amelyet legfennebb Paprika Jancsi irigyelhet el tőlünk.

Valahol olvastam, hogy november az alvás hónapja, lévén hogy ilyenkor álomra hajtja a fejét a medve, az ürge, a sündisznó. Azt ugyan nem értem, miképpen hajtja álomra a fejét a sündisznó anélkül, hogy összeszurkálná magát a tüskéivel. Ez olyasmi lehet, mintha mi álomra hajtánánk a fejünket egy marék rajzszegen. De ez már a tudósok dolga, ők figyelik a sündisznót, s ha a tüskéken nehezen megy az alvás, bizonyára ringatják és dalolnak neki.

Tény azonban, hogy november számunkra nem az alvás hónapja, hanem éppen a nehéz ébredéseké.

Bizony én is szívesen merültem volna mindig téli álomba, de a felnőttek agyafúrt módszerekkel felköltöttek. A téli álom ellen kitalálták az ébresztőórát, amely még éjszaka is

zöldesen világít, mint a macska szeme. És amikor a legéde-
sebben aludnánk, nekikezd kolompolni a fülünkbe és olyan
zajt csap, mint egy költözködő vaskereskedés.

Íme, így fest közelről az alvás hónapja.

– Kelj fel, fiam, mert már hét óra van – mondja édes-
anyánk az alvás hónapjában, amikor Ő hat órakor ébred.
Édesapánknak pedig már híre sincs a lakásban, mert az al-
vás hónapjában is korán elmegy a munkahelyére.

Az ember persze tusakodik az ébresztés ellen, alkudozik,
mint az ügyefogyott kalmár, hogy még öt percet aludhasson
az alvás hónapjában.

De nincs alku, ki kell ugrania a jó meleg ágyból, ebből a

varázslatos barlangból, amely arra való, hogy álomra hajthassuk benne a fejünket.

És vár a mosdóvíz, amelytől fel kellene frissülnünk, de inkább az a gondolatunk támad, hogy szüleink kevésbé szeretnek bennünket, mint a medvebocsot a medvebocs szülei. Azt bezzeg nem dobják ki hajnalban a barlangjából, hanem az öregebb medvék babusgatják, hogy: alukáljál bocsom, pihenjél bocsom, nekünk nősz erősre és nagyra.

A sündisznófi szintén a leggyöngédebb elbánásban részesül szülei részéről. Ha mocorog vagy nyögdcicsél, a szülei még raknak rá egy pokrócnyi tüskét, hogy ne ébredjen föl a drágalátos csemete.

Mert úgy látszik, a természetben ilyenkor minden ellustul: a bogáncsok álomszuszék módra meredeznek, a csipkeborkor nem törődik sem a madarakkal, sem a hecserliszedő aszszonyokkal. Még a nap is olyan, amikor nagysokára felkel, mintha kolompoló órával riasztották volna ébredésre, se kedve, se színe, se melege. Ő is szívesen aludna téli álmat, de nem teheti, talán becsületből, talán mert őt is fölráznák és elindítanák égi útjára.

Nehezen érthető, hogy pont az emberek, akik nagyra vannak jóságukkal, szeretetükkel, pont ők ellenségei a novemberi alvásnak.

Sőt éppen ilyenkor szedik össze magukat, hogy év végére minden munkával elkészüljenek. Ha valahol látnak egy csipetnyi lemaradást, odaállnak, keményen dolgoznak.

Mintha november nem a téli álom hónapja volna, hanem a munkáé, az ébredléte, ama láthatatlan óráé, amely az egész országot igyekezetre serkenti.

Úgy látszik, a tudósok nem tudják véghezvinni szép elgondolásukat a több hónapos alvásról. A medve, a sündisz-

nó meg a mormota tudomásul veszik az előírást és bevonulnak hálósobájukba. Viszont az emberek a téli álomra vonatkozó lelkesítő előírást sutba dobják, és ha lehet, még többet dolgoznak, mint nyáron.

Ha már az emberek ilyen hajthatatlan természetűek, vajon nem lehetne-e, hogy a gyermekek aludjanak, pihenjenek? Ha nem is egész télen, de naponta egy félórával-órával többet?

Ennek megoldása a tudósok munkájára vár.

Ám addig, november szürke és szomorú hónap marad, amely nehéz fellegetet pipál, könnyeit a világra szitálja és pirosra csípi az orrunkat és fülünket. Csúfságból teszi ezt, mérgében, hogy a pipacs és a pünkösdi rózsa helyett a ké-pünk legyen olyan, mint a virágoskert.

